

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/151/2019
Identifikačné číslo spisu: 1615202483
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1615202483.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej Q. K., trvale bytom v V., W. V. XXXX/XX, o zaplatenie 6.890,18 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 4C/201/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. februára 2019 sp. zn. 5Co/211/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. februára 2019 sp. zn. 5Co/211/2017 v potvrdzujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania a rozsudok Okresného súdu Malacky z 1. marca 2017 č. k. 4C/201/2015-54 v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania
z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Malacky na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. marca 2017 č. k. 4C/201/2015-54 I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 6.890,18 eur, úrok z úveru v sume 453,09 eur, úrok z omeškania 5,77 eur a úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 6.890,18 eur od 11. decembra 2012 do zaplatenia a vo výške 8,75% ročne zo sumy 453,09 eur od 11. decembra 2012 do zaplatenia; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 261 ods. 3 písm. d/, § 497, § 499, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 a § 879f ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Občiansky zákonník“ alebo len O. z.“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“). Vecne dôvodil, že predmetom konania je záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere č. 17/370/11 uzavretej medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom 14. decembra 2011 (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „úverová zmluva“). Na základe úverovej zmluvy žalobkyňa poskytla žalovanej finančné prostriedky v sume 7.000,- eur. Žalovaná porušila svoje povinnosti, preto bola listom z 27. novembra 2012 vyzvaná na predčasné splatenie úveru v lehote do 10. decembra 2012. Súd prvej

inštancie konštatoval, že úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Suma 6.890,18 eur bez pochybností predstavuje žalovanou čerpanú a nesplatenú sumu úveru, v ktorej časti žalobu považoval za dôvodnú, vrátane úroku z úveru v sume 453,09 eur a úrokov z omeškania, preto jej v tejto časti vyhovel. Pokiaľ ide o úrok z úveru po zosplatnení, v tejto časti považoval žalobu za neopodstatnenú. Uviedol, že niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania so stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Je nepochybné, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách je v neprospech žalovanej. Problematická klauzula o úrokoch popri úrokoch z omeškania (po splatnosti) potenciálne umožňuje navýšenie dlhu nad výšku poskytnutého úveru v rozpore s ust. § 3a ods. 3 nariadenia. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa a predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina úveru ďalej zmluvne neúročí, žalobkyni prislúchajú len úroky z omeškania. Uvedený záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za používanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti. Na uvedenom nič nemení ani dohoda účastníkov zmluvy, nakoľko táto je pre obchádzanie zákona absolútne neplatná. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne úspechom žalobkyne v konaní (neúspech mala len v nepatrných častiach).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 22. februára 2019 sp. zn. 5Co/211/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a odvolanie žalovanej odmietol (ako oneskorene podané podľa § 386 písm. a/ C. s. p.). Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (v napadnutej časti) odôvodnil jeho vecnou správnosťou s tým, že s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie sa plne stotožnil a odkázal na ne. Po zosplatnení úveru dodávateľovi nepatrí úrok z úveru, patrí mu právo na úrok z omeškania. Ak by po splatnosti úveru mal dlžník popri úrokoch z omeškania platiť i úroky z úveru, na ťarchu spotrebiteľa by dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Ak veriteľ zosplatní úver, nastupuje sankčný režim, v dôsledku ktorého prichádzajú do úvahy sankcie, predvídateľné právom (úroky z omeškania, dohodnuté zmluvné pokuty a pod.). Dodal, že dohoda, podľa ktorej i v prípade zosplatnenia úveru dodávateľovi naďalej patrí úrok z úveru, je potrebné považovať za neplatnú (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V protiprávnom stave, vyvolanom dlžníkom pre porušovanie povinnosti zo zmluvy, patria zmluvným stranám len sankcie vymedzené kogentným pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ustanovením § 396 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne tak, že žalovanej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti (potvrdenie zamietajúceho výroku súdu prvej inštancie ohľadom zmluvného úroku po zosplatnení, t. j. úrok vo výške 17,30% ročne z istiny 6.890,18 eur od 11. decembra 2012 do zaplatenia) podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla zrušiť rozsudky nižších súdov a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke doteraz nevyriešenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu (v otázke, či veriteľ má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení). Uviedla, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby ich vrátenia veriteľovi. Sankciou za omeškanie sa rozumejú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Medzi úrokmi a úrokmi z omeškania je rozdiel, úroky z omeškania predstavujú sankciu a

úroky možno považovať za odplatu za poskytnuté finančné prostriedky. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť iba poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Pri omeškani s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná, má dispozitívny charakter, a preto je právne rozhodujúcou skutočnosťou to, ako sa strany dohodli v zmluve. Ak je dlžník v omeškani s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Uvedená povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide totiž o právny inštitút určený na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Odkázala na aktuálnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov i českú judikatúru. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/143/98 sa podľa nej netýkalo samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru a ani v rozhodnutí R 59/1998 sa podľa nej súd nevyslovil jednoznačne, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu (keď navyše druhé z týchto rozhodnutí vychádzalo z právneho stavu v čase, keď ani výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná).

4. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. V prejednávanej veci dovolateľka odôvodnila dovolanie prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzila nielen to, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne (označením právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), ale aj to, v čom ňou namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav).

10. Dovolací súd po zistení, že v tejto časti sú splnené všetky podmienky dovolacieho konania (vrátane odôvodnenia dovolania prípustným dovolacím dôvodom a jeho riadneho vymedzenia) pristúpil k skúmaniu predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., pričom dospel k záveru, že tieto sú splnené. Rozhodnutie odvolacieho súdu totiž záviselo od dovolateľkou vymedzenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu v čase rozhodovania odvolacieho súdu (22. februára 2019) ani v čase podania dovolania (18. júna 2019) ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm.

b/ C. s. p.).

11. Stav nevyriešenia i dovolaním v prejednávanej veci nastolenej právnej otázky sa totiž zmenil až vydaním uznesenia najvyššieho súdu zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020 (resp. aj ďalších naň nadväzujúcich rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/113/2019 z 29. júna 2020, sp. zn. 3Cdo/1/2020 z 25. augusta 2020 atď.) v druhovo totožnej veci tej istej dovolateľky, v ktorom najvyšší súd (o. i.) uviedol:

12. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

13. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

14. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

15. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

16. Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

17. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž

spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

18. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

20. Dovolací súd preto vo veci sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleža úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

21. S týmto záverom, teda so záverom, že veriteľovi predčasne zosplatneného úveru patria úroky z istiny do doby dojednanej v úverovej zmluve ako doby riadneho splatenia celého úveru i s príslušenstvom, sa stotožňuje i senát 6 C najvyššieho súdu, ktorý z už vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale tiež dôvodné (teda ním bol opodstatnené uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci).

22. Dovolací súd navyše dáva do pozornosti aj to, že v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení úveru nárok na zmluvné úroky, je tu tiež rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Aj z týchto záverov tak podľa dovolacieho súdu vyplýva záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania (tu por. tiež 6Cdo/113/2018).

23. Nakoľko vyššie opísanou nesprávnosťou právneho posúdenia veci nebol dotknutý len rozsudok odvolacieho súdu, ale i jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie, dovolací súd z už vyššie priblížených dôvodov rozsudky oboch nižších súdov vo veci samej v časti pomenovateľnej súhrnným označením „zamietajúca časť vo veci samej“ (teda tam, kde v dôsledku „prekrytia“ sa výrokov rozsudkov oboch nižších súdov došlo k zamietnutiu žaloby v prvej i druhej inštancii) a tiež vo výrokoch o trovách konania, majúcich povahu rozhodnutí závislých na čo i len čiastočne napadnutých rozhodnutiach vo veci samej zrušil (§ 449 ods. 1 aj 2 C. s. p. v spojení s § 439 písm. a/ rovnakého zákona) a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie (§ 450 C. s. p.).

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok